

# FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 1. DECEMBER 1983 <sup>1</sup>

## *Høje Domstol.*

Den sag, jeg skal behandle i dag, vedrører en i medfør af beslutning nr. 1831/81 om stålkvoter (EFT L 180 af 1.7.1981, s. 1) truffet beslutning, hvorved sagsøgeren blev pålagt en bøde for overskridelse af de kvoter, der var fastsat for 3. kvartal for produkter i grupperne V og VI.

Først skal jeg gøre nogle bemærkninger om sagens forhistorie.

I slutningen af november 1980 meddelte det sagsøgende selskab Kommissionen, at det i begyndelsen af september 1980 havde indgået en aftale om levering af ca. 22 000 tons betonstål til Libyen, hvoraf selskabet inden for 4. kvartal 1980 skulle levere yderligere ca. 14 000 tons. Med henblik herpå har sagsøgeren desuden i henhold til artikel 14 i beslutning nr. 2794/80 (EFT L 291 af 31. 10. 1980, s. 1) ansøgt om forhøjelse af den produktionskvota, som selskabet havde fået tildelt for 4. kvartal 1980. Dette har Kommissionen godkendt den 23. december 1980 efter i forvejen allerede den 15. december 1980 at have ændret de af sagsøgerens kvoter for 4. kvartal 1980, der vedrørte produktgruppe IV og råstål, og efter at den — udover at have tilpasset kvotaen for råstål — i betragtning af den betydningsfulde tredjelandskontrakt, havde forhøjet produktionskvotaen for produktgruppe IV fra 19 826 til 24 000 tons, dvs. forhøjet den til at være på niveau med referenceproduktionen. Øjensynligt blev der også, uden at vi kender de nærmere detaljer, foretaget en tilpasning af sagsøgerens referenceproduktion i henhold til artikel 4, nr. 5, i beslutning nr. 2794/80 inden for

den periode, hvor beslutningen fandt anvendelse.

Den 6. april 1981 indgik sagsøgeren yderligere en kontrakt om levering af 30 000 tons betonstål til Libyen, som skulle effektueres i perioden fra maj til september 1981. Sagsøgeren underrettede Kommissionen herom i en skrivelse af 14. juli 1981, og anmodede heri på ny om en tilpasning af produktionskvotaen i henhold til artikel 14 i beslutning nr. 2794/80 samt om, at artikel 4, nr. 5, i samme forordning ligeledes blev bragt i anvendelse for 3. kvartal 1981.

Kort tid derefter, den 3. august 1981, meddelte Kommissionen det sagsøgende selskab, at dets produktionskvota for 3. kvartal 1981 i grupperne V og VI udgjorde 17 974 tons, hvoraf 10 790 tons kunne leveres på det fælles marked. Få dage senere, nemlig den 7. august 1981, afslog Kommissionen endvidere den ansøgning fra sagsøgeren, der var indeholdt i dennes skrivelse af 14. juli 1981. I Kommissionens skrivelse anførtes, at der allerede inden for den periode, hvor beslutning nr. 2794/80 fandt anvendelse, var foretaget en tilpasning af sagsøgerens referenceproduktion — hvorved der var taget hensyn til dennes særlige forhold — og at der i overensstemmelse med artikel 7, litra a), i beslutning nr. 1831/81 endvidere var taget hensyn dertil ved beregningen af referenceproduktionen efter de nye kvotabestemmelser for jern- og stålproduktionen.

Herefter henvendte det sagsøgende selskab sig på ny til Kommissionen i en skrivelse af 2. september 1981. Det erklærede heri, at det allerede mellem maj og august 1981 havde leveret 15 950 tons i henhold til nævnte kontrakt, men

1 — Oversat fra tysk.

at det ikke var muligt for selskabet inden for rammerne af den tildelte produktionskvota at effektuere hver af de øvrige leveringer på ca. 7 000 tons, der var aftalt for september og oktober 1981, hvorfor sagsøgeren måtte insistere på at få forhøjet sin produktionskvota. I en ansøgning af 16. september 1981 henviste sagsøgeren udtrykkeligt til den ændring af artikel 14 i beslutning nr. 1831/81, der var blevet indført ved beslutning nr. 1832/81 (EFT L 184 af 4. 7. 1981, s. 1), og gjorde herved gældende, at selskabet ville blive tvunget til at indstille produktionen, såfremt det ikke fik tildelt en kvotaforhøjelse. I en efterfølgende skrivelse af 17. november 1981 gav sagsøgeren Kommissionen meddelelse om forløbet af leveringerne til Libyen (1 840 tons i maj 1981, 5 850 tons i juni 1981 og 12 500 tons i 3. kvartal 1981). Det sagsøgende selskab henviste i den forbindelse yderligere til, at det på grund af Kommissionens sene afslag havde været nødt til at give afkald på at effektuere den resterende levering i oktober 1981 på 5 600 tons, og at Kommissionen ikke havde taget hensyn til, at sagsøgeren allerede tidligere i væsentlig grad havde nedsat sin produktion. I en tillægsskrivelse af 14. december 1981 anførte sagsøgeren endelig, at selskabets kunde i Libyen havde forlangt erstatning, og at det var Kommissionens afslag, der havde gjort det umuligt for sagsøgeren fuldt ud at opfylde sin del af eksportaftalen, hvorfor selskabet ikke kunne regne med at afslutte en tilsvarende aftale for det efterfølgende kvartal.

Kommissionen ændrede dog ikke den produktionskvota, sagsøgeren havde fået tildelt for 3. kvartal 1981, men konstaterede, at sagsøgeren havde fremstillet 4 999 tons mere i produktgrupperne V og VI end den kvota, selskabet havde fået tildelt, og indledte herefter en sanktionsprocedure mod sagsøgeren ved skrivelse af 25. februar 1982.

I sine første bemærkninger af 4. marts 1982 inden for rammerne af denne sanktionsprocedure henviste det sagsøgende selskab til, at det i 3. kvartal 1981 havde eksporteret omkring 70 % af den produktionskvota, det havde fået tildelt, til Libyen, og at det måtte lægges til grund, at den merproduktion, Kommissionen havde påtalt som retsstridig, helt og holdent var blevet eksporteret til markeder i tredjelande. Under et møde den 28. maj 1982 fremhævede sagsøgeren endvidere, at den tidligere omtalte eksportafale havde sikret selskabet overlevelse, idet dets kapacitet allerede før indførelsen af kvotasystemet kun var udnyttet med 50 % og efter kvotasystemets indførelse kun med 20 %. Endvidere gjorde sagsøgeren gældende, at det ville have været for dyrt at skaffe de varer, som var nødvendige for at kunne opfylde eksportaftalen, andetsteds fra, fordi sagsøgeren derved ville have overskredet sin kostpris. Endelig anførte det sagsøgende selskab, at det ikke havde vovet at tilkøbe sig en kvota, fordi det ikke anså det pågældende marked for seriøst, og fordi det også derigennem ville have overskredet sin kostpris.

Den 24. november 1982 pålagde Kommissionen ved den i begyndelsen nævnte beslutning det sagsøgende selskab en bøde i medfør af artikel 12 i den generelle beslutning nr. 1831/81. I beslutningen erklærede Kommissionen, at den havde afslået den ansøgning om tilpasning, som sagsøgeren havde indgivet med henblik på leveringerne til Libyen, fordi der allerede ved fastsættelsen af produktionskvoterne for 3. kvartal 1981 var taget hensyn til de af sagsøgeren anførte forhold, hvorfor sagsøgeren ikke havde krav på yderligere en tilpasning. Ved beslutningen blev sagsøgeren pålagt en bøde for at have fremstillet en ulovlig merproduktion i produktgrupperne V og VI på 4 999 tons, og bøden blev under anvendelse af en bødesats på 75 ECU pr. ton overskridelse fastsat til 374 925 ECU

(= 502 601 959 lire), der skulle betales inden to måneder efter meddelelsen om beslutningen. Dette beløb skulle ifølge beslutningen forhøjes med 1 % for hver påbegyndt måned, hvormed betalingen forsinkedes.

Den 31. december 1982 har sagsøgeren anlagt sag ved Domstolen til prøvelse af denne beslutning og nedlagt påstand om, at beslutningen ophæves, subsidiært at bøden nedsættes og mere subsidiært, at fristen for betaling af bøden udsættes.

Desuden har sagsøgeren ved særskilt begæring herom anmodet om udsættelse af beslutningens gennemførelse. Ved en kendelse af 20. april 1983 blev gennemførelsen af artikel 2 i den anfægtede beslutning udsat, forudsat sagsøgeren stillede en bankgaranti, som sikrede betaling af den pålagte bøde inkl. morarenter.

Jeg skal i det følgende redegøre for min opfattelse af denne sag.

1. Foretager man en retlig analyse af sagsøgerens anbringende, fremgår det, at det for en væsentlig del vedrører spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionen fastsatte sagsøgerens kvoter korrekt, idet sagsøgeren mener, at Kommissionen har undladt at tilpasse selskabets kvota på en sådan måde, at den dækkede dets faktiske produktion for det pågældende kvartal. Også i denne sammenhæng må man se anbringendet om, at Kommissionen har undladt at bringe artikel 14 i beslutning nr. 2794/80 og artikel 14 i beslutning nr. 1831/81 i anvendelse, hvilket efter sagsøgerens opfattelse var nødvendigt, dels på grund af de usædvanlige vanskeligheder, som kvotatildelingen havde påført sagsøgeren, dels fordi tilspidsningen af krisen på stålmarkedet burde have ført til en begunstiggelse af udførslerne til tredjelande. Dette gælder også for sagsøgerens opfattelse

af, at Kommissionen endvidere i overensstemmelse med artikel 4, nr. 5, i beslutning nr. 2794/80 burde have taget hensyn til, at sagsøgeren, der indtil 1974 kun rådede over et lille, forældet valseværk, og efter at dette var blevet nedlagt i 1975, og der var taget et nyt valseværk i brug, som havde en større kapacitet, i overensstemmelse med henstillingerne om en nedsættelse af produktionen havde haft en væsentlig produktionsnedgang inden for den i henhold til beslutning nr. 2794/80 relevante referenceperiode.

Under en sag ved Domstolen om et bødepålæg kan Domstolen imidlertid ikke tage stilling til sådanne anbringender. Selv om der ifølge EKSF-traktatens artikel 36 i så tilfælde kan rejses indsigelse om, at den beslutning, hvis tilsidesættelse er blevet sanktioneret med en bøde, er retsstridig, fremgår det dog klart af Domstolens praksis, at dette ikke gælder for *individuelle* beslutninger, som ikke er blevet rettidigt anfægtet. Jeg skal her henvise til dommen i sag 36/64<sup>1</sup> og til den nyligt afsagte dom i sag 265/82<sup>2</sup>.

I den forbindelse må det erindres, at sagsøgeren allerede den 14. juli 1981 rejste krav om en udvidelse af sin produktionskvota, og herved dels påberåbte sig artikel 14 i beslutning nr. 2794/80 og dels samme beslutnings artikel 4, nr. 5. Sagsøgeren har endvidere under henvisning til den hos selskabet den 2. september 1981 indgåede eksportordre fornyet sin ansøgning om en kvotatilpasning den 16. september 1981 og har desuden også påberåbt sig artikel 14 i beslutning nr. 1831/81 til støtte for

1 — Dom af 2. 6. 1965 i sag 36/64, Société rhénane d'exploitation et de manutention «Sorema» mod Den Høje Myndighed for EKSF, Sml. 1964-68, s. 59.

2 — Dom af 19. 10. 1983 i sag 265/82, Union sidérurgique du Nord et de l'Est de la France «Usinor» mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, Sml. 1983, s. 3105.

denne ansøgning. Kommissionen har imidlertid afslået ansøgningen allerede den 7. august 1981 og åbenbart den 29. oktober 1981 for anden gang meddelt sagsøgeren sit afslag, som medførte, at sagsøgeren gav afkald på at opfylde den resterende del af eksportordren. Dette burde have foranlediget sagsøgeren til at søge en retlig afgørelse på det omtvistede spørgsmål vedrørende tilpasningen af produktionskvotaen. Herved ville det også kunne være blevet undersøgt, om det kan anses for tilstrækkeligt, at kvota-tilpasningerne i medfør af beslutning nr. 2794/80 er medregnet ved fastsættelsen af referenceproduktionen i henhold til artikel 7, litra a), i beslutning nr. 1831/81, hvorved der endvidere kunne være foretaget en prøvelse af spørgsmålet om, hvorvidt det er betænkeligt, at der i artikel 14 i beslutning nr. 1831/81 (som ændret ved beslutning nr. 1832/81) er fastsat meget snævre betingelser for tilpasningen af kvotaen, som sagsøgeren ikke var i stand til at opfylde, fordi selskabets samlede referenceproduktion i produktgrupperne V og VI udgjorde mere end 60 000 tons pr. år. På nuværende tidspunkt er det derimod med sikkerhed ikke længere muligt at efterprøve, hvorvidt Kommissionen med rette eller urette afslog at foretage en tilpasning af sagsøgerens kvota, hvorfor man må se bort fra alle de argumenter, der reelt angår spørgsmålet om, hvorvidt den kvota, som sagsøgeren i det foreliggende tilfælde foreholdes at have overskredet, er korrekt fastsat.

Hertil vil jeg imidlertid i denne forbindelse gerne yderligere føje, at det er ordren på leveringen til Libyen, hvormed sagsøgeren forsøger at forsvare sig, dvs. den ordre, som sagsøgeren bekræftede i begyndelsen af april 1981, og som åbenbart skulle effektueres i tiden indtil oktober 1981. Når det kunne tænkes, at en stor del af denne ordre ville blive effektueret allerede i 2. kvartal 1981, såfremt tidsplanen blev overholdt, var det

nærliggende for sagsøgeren — således som selskabet havde gjort i slutningen af 1980 — at indgive en ansøgning om udvidelse af kvotaen for 2. kvartal 1981 i henhold til beslutning nr. 2794/80, som endnu var i kraft, og en sådan ansøgning var næppe forblevet ubesvaret. Man kan med rette stille det spørgsmål, hvorfor sagsøgeren ikke udnyttede sin mulighed herfor. Jeg har indtryk af, at det sagsøgende selskab ikke her har behandlet eksportordren, som forvoldte det de vanskeligheder, jeg har nævnt i det foregående, med den fornødne agtpågivenhed. Sagsøgeren er vel derfor ikke helt uden skyld i kvotaoverskridelsen for 3. kvartal 1981.

2. Hvad sagsøgeren i øvrigt har anført til støtte for sine påstande kan efter min opfattelse — sagsøgeren selv har beklageligvis afstået fra et forsøg på at foretage en kvalificering heraf — alene betragtes som et spørgsmål om »skyld« eller om »overtrædelsens grovhed«. Ej heller disse betragtninger giver imidlertid, hvis jeg straks må anføre dette, noget grundlag for at ophæve Kommissionens sanktionsbeslutning eller ændre den til gunst for sagsøgeren.

a) Således har det sagsøgende selskab anført, at det ved bekræftelsen af den eksportordre, som selskabet hovedsagelig baserer sin argumentation på, har handlet i overensstemmelse med den af Kommissionen i beslutning af 23. december 1980 fremsatte erklæring om, at det er i EF's jern- og stålindustri's interesse at opretholde eksporten til tredjelande. Endvidere har det sagsøgende selskab anført, at det endnu ikke på daværende tidspunkt (selskabet henviser herved til den omstændighed, at ordrebekræftelsen skete i april 1981, men for størstedelens vedkommende skulle effektueres, efter at beslutning nr. 2794/80 var trådt ud af kraft) kunne forudse, om

kvotaordningen ville blive opretholdt, og hvordan ordningen ville være udformet, såfremt den blev forlænget. Endelig har det sagsøgende selskab gjort gældende, at det allerede ved meddelelsen om kvotaen for det 3. kvartal 1981 og på det tidspunkt, hvor det blev underrettet om Kommissionens afslag på at holde eksportleveringerne uden for kvotaordningen, havde opbrugt 70 % af sin produktionskvota ved leveringerne til Libyen. På grund af sine indenlandske kunder havde selskabet imidlertid ikke mulighed for også at anvende den resterende del af kvotaen til eksportleveringerne. Selskabet har endelig anført, at det som følge af de omkostninger, der ville være forbundet hermed, ej heller havde mulighed for at tilkøbe sig en kvota for at opfylde samtlige leveringsønsker.

Hertil er at bemærke, at det i al fald er uberettiget, når sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen for sent gav sagsøgeren meddelelse om kvotaen for 3. kvartal 1981 og dermed i væsentlig grad medvirkede til at forværre den i forvejen vanskelige situation, som sagsøgeren ifølge eget udsagn befandt sig i. Kommissionen har med rette bemærket, at de virksomheder, som var berørt af kvotaordningen, allerede før offentliggørelsen af beslutning nr. 1832/81 i begyndelsen af juli måned 1981 havde erhvervet kendskab til de væsentligste elementer i den nye ordning og derved kunnet danne sig en mening om produktionskvoternes størrelse, ligesom de havde mulighed for ved rettidige telefoniske forespørgsler hos Kommissionen at indhente oplysninger vedrørende omfanget af den tilladte produktion. Ej heller synes det rigtigt, som det sagsøgende selskab har gjort gældende, at det allerede på det tidspunkt, hvor det i begyndelsen af august 1981 modtog meddelelse om kvotaen, havde afsendt, 13 500 tons armeringsstål til Libyen og dermed havde opbrugt 70 % af dets produktionskvota. Det fremgår nemlig af de øvrige oplysninger, som det sagsø-

gende selskab har meddelt i anden forbindelse, at det efter leveringerne i maj og juni på i alt 7 690 tons, inden for hele 3. kvartal havde afsat 12 500 tons af sin produktion til Libyen. Sammenholder man dette med det sagsøgende selskabs erklæring af 2. september 1981 om, at det fra maj til august 1981 havde eksporteret i alt 15 950 tons, må man drage den konklusion, at sagsøgeren allerede i begyndelsen af august på det tidspunkt, hvor selskabet fik meddelelse om kvotaen, højst havde anvendt ca. 8 200 tons af sin produktion til eksport.

Endvidere er det et spørgsmål, om det ikke må ses som udtryk for mangel på agtpågivenhed, at sagsøgeren ikke effektuerede en større andel af den pågældende eksportordre allerede i 2. kvartal 1981, hvilket ville have lettet selskabets situation noget i de følgende måneder. Må dette imidlertid afvises under hensyn til, at eksportordren var udformet på en sådan måde, at størstedelen af leveringerne faldt inden for den periode, hvor beslutning nr. 2794/80 var trådt ud af kraft, står dog i al fald den omstændighed tilbage, at sagsøgerens formodning om at kunne klare denne situation vidner om en uantagelig letsindighed. Sagsøgeren kunne nemlig under hensyn til den yderligere tilspidsning af krisen, der havde fundet sted, utvivlsomt ikke regne med, at kvotasystemet ville blive ophævet med virkning fra juli 1981. Da det sagsøgende selskab endvidere allerede i 4. kvartal 1980 havde fået godkendt en betydelig udvidelse af sin produktionskvota med henblik på udførsler af en størrelsesorden på 14 000 tons, kunne selskabet næppe heller nære begrundet formodning om at få tildelt yderligere en forhøjelse af sin produktionskvota inden for rammerne af det nye kvotasystem, som var udformet med det formål at imødegå en yderligere tilspidsning af krisen, i al fald ikke i et omfang, der uden videre ville have gjort det muligt for selskabet at eksportere 17 000 tons i 3. kvartal 1981. Den tidligere nævnte erklæring, som Kommis-

sionen fremsatte i skrivelsen af 23. december 1980, hvorefter det var i EF's jern- og stålindustri's interesse at opretholde eksporten til tredjelande, kan i hvert fald ikke i sig selv berettigge en sådan formodning.

Endelig finder jeg det ikke tilstrækkeligt godtgjort, at en kvotaoverskridelse skulle være den eneste udvej for sagsøgeren i den vanskelige situation, hvori selskabet befandt sig på grund af den uforsigtige accept af en stor eksportordre på et tidligt tidspunkt i løbet af 1981, eller at det skulle være helt udelukket for sagsøgeren og helt urimeligt at forlange af selskabet, at det tilkøbte sig en kvota. Hertil har sagsøgeren under den administrative procedure udelukkende anført, at et sådant køb af en kvota ikke var nogen seriøs mulighed, og på et senere tidspunkt gjort gældende, at selskabet ville have lidt tab derved, da prisen på eksportvarer var mindre end prisen ved salg af varerne inden for det fælles marked. Dette gælder imidlertid kun, såfremt selskabet havde været nødt til at tilkøbe sig kvoterne udelukkende for at gøre det muligt at eksportere. Det var imidlertid ikke nødvendigt, da udførelsen kun udgjorde 12 500 tons af sagsøgerens samlede produktion i 3. kvartal 1981 på 22 973 tons, inkl. den ulovlige merproduktion. Man kan derfor med tilstrækkelig sikkerhed gå ud fra, at sagsøgerens merproduktion i hvert fald for en væsentlig del gik til leveringerne til de faste kunder inden for det fælles marked, til hvilket formål købet af en kvota ikke nødvendigvis ville være tabsgivende.

Tager man samtlige disse omstændigheder i betragtning, kan sagsøgeren ikke frakendes ethvert ansvar ligesom den kvotaoverskridelse, som er foreholdt sagsøgeren, ikke kan retfærdiggøres alene under henvisning til, at selskabet var kommet i en nødsituation.

b) Det sagsøgende selskab har endvidere anført, at kvotaoverskridelsen på 4 999 tons modsvarede af leveringer til tredjelande på 26 340 tons, hvilket tal åbenbart er resultatet af en sammenlægning af alle de leveringer i henhold til nævnte eksportordre, som fandt sted i perioden mellem maj og oktober 1981.

Såfremt sagsøgeren hermed vil anføre, at kvotaoverskridelsen hidrører fra produktionsmængder, som er udført til tredjelande, er hertil blot at bemærke, at denne omstændighed ikke har nogen som helst betydning. I retspraksis er det nemlig for længst fastslået, at også udførsler med rette er omfattet af kvotaordningen (jfr. f.eks. dommen i sag 244/81<sup>1</sup>), og at det med hensyn til produktionen alene er afgørende, hvorvidt den fastsatte kvota overholdes og ikke til hvilket formål produktionen anvendes.

Skulle sagsøgeren imidlertid med henvisningen til udførslernes størrelse ønske at gøre den betragtning gældende, at det har betydning for vurderingen af overtrædelsens *grovhed*, at sagsøgeren eksporterede mere end halvdelen af sin produktion i 3. kvartal 1981, må hertil bemærkes, at man ganske vist ikke helt kan frakende berettigelsen af sådanne overvejelser i forbindelse med udmålingen af bøden, men at de ikke i det foreliggende tilfælde kan medføre en ændring af bødebeslutningen. I henhold til artikel 12 i beslutning nr. 1831/81 kan der nemlig pålægges en forhøjet bøde ved en kvotaoverskridelse på mere end 10 %, hvilken betingelse var opfyldt i sagsøgerens tilfælde. Da Kommissionen

<sup>1</sup> — Dom af 11. 5. 1983 i sag 244/81, Klöckner-Werke AG mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, Sml. 1983, s. 1451.

imidlertid ikke har anvendt denne bestemmelse, men derimod bestemmelsen i artikel 12, stk. 1, der fastsatte en bødesats på 75 ECU pr. tons overskridelse, findes der næppe nogen rimelig grund til yderligere at nedsætte den sagsøgeren pålagte bøde under hensyn til forholdet mellem sagsøgerens merproduktion og størrelsen af sagsøgerens udførsler.

3. Der er herefter ikke anledning til at behandle sagsøgerens subsidiære påstand om *udsættelse med betalingen af bøden*, uanset om EKSF-traktatens artikel 36 måtte indeholde hjemmel hertil, eller om dette spørgsmål må afgøres under en sag

vedrørende fuldbyrdelsen af bøden. Derimod er det tilstrækkeligt at fastslå, for det første, at sagsøgeren ikke har anført særlige grunde til støtte for sin ansøgning, og for det andet, at Kommissionen, som den allerede har givet udtryk for i andre sager, er rede til at yde passende lempelser til de virksomheder, som kommer i vanskeligheder på grund af bødens erlæggelse. Hvad angår de nærmere betingelser for betalingen af bøden har sagsøgeren altså mulighed for at indgive en begrundet ansøgning til Kommissionen herom. Dette spørgsmål bør imidlertid ikke berøres i den dom, Domstolen skal afsige i den foreliggende sag.

4. På grundlag af det anførte må jeg følgelig foreslå Domstolen af frifinde Kommissionen for sagsøgerens påstande og at tilpligte sagsøgeren at betale sagens omkostninger inkl. omkostningerne under sagen om udsættelse af beslutningens gennemførelse.